

suures rõmuis oli. Eäksid siis mõlemad teele ja said ilma õnnetuseta Saksamaale. Bremenis ülem piiskop võttis nende palumist heaste ja lahkest vastu, ja ütles: tema ei tahte kedagi teist piiskopiks seada kui Meinharti ennast, keda tema wagaduse pärast armastas ja kes jo ni suure õnnistamisega seal Maal olle waimu tööd teinud. Kube ja tema seltsimehed olid wägga rõõmsad seda kuuldes, et nende armas õpetaja, neile nüüd pidi piiskopiks saama ja jälle nendega saaks tagasi tulla. Aga Meinhart oli alandliku waimuga ja arwas ise, et tema niisuguse suure auuameti mitte wäärt ei ole ja ei tahtnud seepärast seda palumist mitte vastu võtta. Kube hakkas teda nüüd wägga paluma, et tema ometegi neile piiskopiks tuleks, sest et tema jo Liivi rahwaga tutaw, et nemad teda ka armastaks ja wiististe rõõmuga oma waimuliku walitsejaks tahaks vastu võtta. Siis ei seisanud Meinhart ka enam selle vastu ja sai piiskopiks õnnistatud, ja sõitis Jumala abi peäle lootes jenna Maale tagasi, kus tema esimest Jumala sõna semet oli kuulwanud. — Kui Meinhart ja Kube Saksamaalt jälle tagasi tulid, cotasid neid kurwad sõnumed. Mitmed, kes jo ristitud olid, olid sel aea ueste paggana usku heitnud. Ueste hakkas Meinhart suure waewaga ja wäsimata õpetama ja elsinud hinged õige tee peäle tagasi saatma, ja Kube oli temal kindlaks truiks sõbraks ja abimeheks kõige häda sees. Ikka weel oli ristirahwa hulk pisukene!

Kahed ued kindla lossi lastis Meinhart rahwale

ehitada, teine oli Kirklaidu (Kirchholm), Wäina jõe saare peäl, teine Taali (Dahlm) jõe kaldal. Ni kaua kui neid ehitati, tuli rahwas kül jälle ja lastis ennast ristida, aga ni pea kui need kindlad honed walmis ja nende kätte olid annetud, jätsid nemad ristiusku maha ja ähwardasid pealegi teda äraaiada ehk tappa, ja ehk oleks se lugu ka kätte tulnud, kui Kube mitte ni kindlaste tema poole ei oleks hoidnud ja teda warjunud. Kui nüüd Meinhart nägi, et rahwas wägga kangelased ja wastased olid, ja ristiusk nende seas mitte ei hakanud nende seas siggima, läks ka tema lootus nurja ja tuli juba mehel kord se nõu, Saksamaale hoopis tagasi minna ja ristiusu õpetamist siin Maal üsna üle jätta. Aga ometige jäi se nõu temast jälle maha, sest et mõned rahwa wanemad ja pealikud teda tulid paluma, et tema neid ilm Jumala sõnata ei jättaks, waid weel kannatades nende juure tahaks jääda. Aga pärast ei olnud lugu ka mitte param.

Paigaline waewaline töö pealegi kurwastus, meele haigus ja pahandus oli kül mehe terwise jo rikunud ja pani teda tiduma. Aastal 1196 ei jõudnud Meinhart mitte enam haigewoodi peält üles tõusta ja hakkas surma ootama. Tema saatis selle pärast käsud wana sõbra Kubele ja teiste wanematele tema juure Jumalaga jätmiseks tulla. Madala aga lahke healega maenitses tema neid kõiki weel wiimaks, kui isa lapsi surma tunniseses ja palus neid temale öelda, kas nemad pärast tema surma ue piiskopi